

Некада давно у селу поред шуме живела је једна девојчица. Бака јој је сашила огртач са црвеном капуљачом који јој је тако лепо пристајао да га је девојчица стално носила. Због тога су је прозвали Црвенкапа. Мама ју је једнога дана замолила:

– Црвенкапо, однеси баки ове колаче и лекове. Болесна је и слаба, па ће јој ово пријати. И запамти, иди право бакиној кући. Не причај са непознатима!
– Не брини, мама – рекла је Црвенкапа.

Црвенкапа се упутила кроз шуму према бакиној кући. Толико је уживала у летњем дану да није ни приметила да је неко прати.

Одједном испред ње се појавио зли вук.

– **Куда идеш тако рано, Црвенкапо?** – упита је вук.

– Идем код болесне баке, носим јој колаче и лек!

Болесна је и слаба.

Вук је наставио да хода поред ње.

– Па, набери јој мало овог дивног цвећа, обрадоваће се! – убеђивао је вук девојчицу.

– Да, свакако ће се обрадовати – одговори Црвенкапа.

Црвенкапа
је залазила
све дубље
и дубље у
шуму. Успут
је брала цвеће
и правила
прелепи
букетић.

„Ова мала
нежна девојчица
била би сочна
посластица“,
размишљао је вук.
„Свакако ће
имати бољи укус
од старице. Морам
бити заиста лукав
ако желим обе да
смажем.“

Затим је
вук убрзао корак
и запутио се право
бакиној кући.

Покуцао је на врата.

– Ко је? – питала је бака.

– То сам ја, Црвенкапа – утањио је глас вук покушавајући да опонаша Црвенкапу.

– **Уђи, отворено је!** – довикнула је бака.

Бака је била исцрпљена па је позвала унуку да сама уђе у кућу.